

РОЗДІЛ 1. ЕКОНОМІЧНА ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ДУМКИ

ВЗАЄМОДІЯ НАУКИ, ПІДПРИЄМНИЦТВА ТА ДЕРЖАВИ ЯК ОСНОВА РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ СКЛАДОВОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

THE INTERACTION OF SCIENCE, BUSINESS, AND GOVERNMENT AS THE BASIS FOR THE DEVELOPMENT OF THE NATIONAL ECONOMY INNOVATIVE COMPONENT

У статті представлені методологічні та аналітичні узагальнення сучасного досвіду інституційного забезпечення органічної співпраці держави, університетів і бізнесових структур в інноваційному процесі. Доведено доцільність взаємодії науки, підприємництва та держави в українських реаліях для розвитку інноваційної складової національної економіки. Обґрунтована необхідність удосконалення існуючої інноваційної політики України шляхом створення і підтримки механізмів кооперативної взаємодії держави, університетів і бізнесових структур.

Ключові слова: інноваційна інфраструктура, елементи інноваційної інфраструктури, інноваційна структура, державна політика в інноваційній сфері, інституційне партнерство розвитку інновацій.

В статье представлены методологические и аналитические особенности современного опыта институционального обеспечения органической сотрудничества государства, университетов и бизнес-структур в инновационном процессе. Доказана целесообразность взаимодействия науки, предпринимательства и государства в украинских реалиях для развития инновационной составляющей наци-

ональной экономики. Обоснована необходимость совершенствования существующей инновационной политики Украины путем создания и поддержания механизмов кооперативного взаимодействия государства, университетов и бизнес-структур.

Ключевые слова: инновационная инфраструктура, элементы инновационной инфраструктуры, инновационная структура, государственная политика в инновационной сфере, институциональное партнерство развития инноваций.

Methodological and analytical generalizations of contemporary experience of institutional support for the synergic cooperation among government, universities, and businesses in the innovation process are presented. The interaction of science, business, and the government is proved to be expedient for the development of the innovative component of the national economy in Ukrainian realities. The necessity of improving the existing innovation policy of Ukraine through the establishment and maintenance of mechanisms of collaboration between government, universities, and businesses is substantiated.

Key words: innovation infrastructure, elements of innovation infrastructure, innovation structure, state policy in innovation sphere, institutional partnership for development of innovations.

УДК 330.341.1

Здір В.А.

к.е.н., доцент кафедри бізнес-економіки
Київський національний університет
технологій та дизайну

Дернова І.А.

к.е.н., доцент кафедри фінансів
та фінансово-економічної безпеки
Київський національний університет
технологій та дизайну

Постановка проблеми. Важливим елементом реалізації державної політики в інноваційній сфері є становлення та розвиток мережі своєрідних адміністраторів ринку інновацій – інноваційних структур, які входять до складу загальнодержавної та регіональної інноваційної інфраструктури. Саме інноваційні структури та їх елементи, у сучасних умовах господарювання, виступають своєрідними посередниками між органами влади, осередками науки та бізнесу, а також іншими учасниками ринкових відносин для побудови «середовища порозуміння» з метою інтенсифікації інноваційних процесів та подолання бар'єрів макросередовища на шляху комерціалізації результатів наукових досліджень та впровадження їх у господарську діяльність вітчизняних підприємств.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості провадження інноваційної діяльності, серед іншого, на рівні інноваційних структур досліджували такі вчені-економісти: О.І. Амоша,

Л.Л. Антонюк, В.А. Верба, В.М. Геєць, А.В. Гриньов, М.П. Денисенко, О.Є. Кузьмін, О.О. Лапко, П.Г. Перерва, В.П. Соловійов, Н.І. Чухрай, Й.-А. Шумпетер, Л.І. Федулова та ін. Аналіз підходів зазначених науковців свідчить, що існують вагомі напрацювання в дослідженні функціонування інноваційної складової національної економіки, однак, потребують подальшого розгляду питання систематизації форм і методів реалізації державної політики щодо розвитку інновацій. Потреба наукового опрацювання окреслених проблем з урахуванням специфіки національної економіки зумовила вибір теми дослідження, визначила мету, завдання та очікувані практичні результати.

Постановка завдання. Метою дослідження є обґрунтування доцільності, пріоритетів та результатів взаємодії науки, підприємництва та держави з метою розвитку інноваційної складової національної економіки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сьогодні інноваційний розвиток у розвинених країнах організаційно й інституційно базується на трьох «китах» або секторах господарства, де народжуються, дозрівають і знаходять своє втілення та перше практичне застосування з подальшим поширенням всі новоуведення. Це:

- університети;
- елементи інноваційної інфраструктури;
- держава та її інститути.

Тобто, «наука – підприємництво – держава» – це традиційний ланцюжок розвитку інноваційної складової економіки. Всі її частини тісно пов'язані між собою і взаємодіють ніби за законом «сполучених посудин», утворюючи єдину систему, кожен компонент якої має спеціальне коло відповідальності та діяльності. Так державний сектор визначає тільки загальні контури стратегії економічного і науково-технічного та інноваційного розвитку, загалом ініціює і стимулює розвиток інновацій у країні, проводить дослідження і розробки, що мають загальнонаціональне значення. Основою розвитку інноваційної складової національної економіки, ядром інноваційної діяльності виступає університет, який співпрацює з виробництвом, виконуючи деякі функції його відділів із досліджень і розвитку, і концентрує державні зусилля, пов'язані з розвитком інновацій. У процесі потрібної співпраці всі вищі навчальні заклади отримують можливість, використовуючи власну матеріальну і фінансову базу, розвивати бізнес-інкубатори, навчальні підприємства з венчурним капіталом, наукові парки, консультаційні компанії тощо. Це забезпечує виконання ними реальних завдань державних чи підприємницьких структур, участь студентів і викладачів у наукових дослідженнях, що фінансуються не лише з боку бізнесу, а й держави. Можливість досягнення таких результатів стимулює університет налагоджувати зв'язки та розвивати співробітництво. Університети, крім підготовки кваліфікованих кадрів, виступають як постійний генератор нових наукових ідей, перш за все теоретичного характеру. Підприємницький сектор бере на себе основну частину прикладних досліджень, розробку промислових інновацій, доведення у виробництві і поширення ідей і нововведень, створених в інших секторах, зняття з виробництва виробів, що не відповідають суспільним потребам.

У табл. 1 наведено абсолютну величину кількості організацій, що виконували наукові та науково-технічні роботи впродовж 2005-2016 рр. за окремими секторами економіки та загалом.

В Україні упродовж 2014 р. наукові та науково-технічні роботи виконували 999 організацій, 42,2% з яких належать до підприємницького сектору економіки, 42,0% – до державного, 15,8% – вищої освіти. У розподілі організацій за секторами науки питома вага наукових установ академічного про-

філю становила 31,2%, галузевого профілю – 47,4%, заводської науки – 5,6%.

Таблиця 1
Організації, які виконують наукові та науково-технічні роботи, за секторами діяльності (одиниць) [3]

	2005	2010	2013	2014	2016
Усього	1510	1303	1143	999	972
державний сектор	501	514	456	419	453
підприємницький сектор	837	610	507	422	366
сектор вищої освіти	172	178	180	158	153

Упродовж 2016 р. наукові дослідження і розробки (далі – НДР) в Україні виконували 972 організації, 46,6% з яких належали до державного сектору економіки, 37,7% – підприємницького, 15,7% – вищої освіти.

Україна традиційно вважається державою з вагомим науковим потенціалом, визнаними у світі науковими школами, розвинутою системою підготовки кадрів. Основними формами підготовки наукових і науково-педагогічних працівників вищої кваліфікації є аспірантура і докторантура (див. табл. 2).

Таблиця 2
Кількість працівників, задіяних у виконанні НДР, за категоріями персоналу [3]

	Кількість працівників, осіб	
	2015	2016
Усього	122504	97912
дослідники	90249	63694
техніки	11178	10000
допоміжний персонал	21077	24218
Із загальної кількості мають науковий ступінь		
доктора наук	9571	7091
доктора філософії (кандидата наук)	32849	20208

1 Дані за 2015 рік включають постійних та тимчасових працівників (сумісників та осіб, які працюють за договорами цивільно-правового характеру, включаючи науково-педагогічних працівників)

2 Дані за 2016 рік наведено без урахування науково-педагогічних працівників

Підготовка кандидатів і докторів наук здійснюється вищими навчальними закладами третього і четвертого рівнів акредитації та науковими установами.

На підприємствах та в організаціях, які здійснювали НДР, кількість виконавців таких робіт на кінець 2016 р. становила 97,9 тис. осіб (з урахуванням сумісників та осіб, які працюють за договорами цивільно-правового характеру), з яких 65,1% – дослідники, 10,2% – техніки, 24,7% – допоміжний персонал.

У 2016 р. частка виконавців НДР (дослідників, техніків і допоміжного персоналу) у загальній кількості зайнятого населення становила 0,60%, у тому числі дослідників – 0,39%. За даними Євростату, у 2014 р. найвищою ця частка була у Данії (3,07% і 2,09%), Фінляндії (2,95% і 2,12%), Норвегії (2,73% і 1,90%), Нідерландах (2,18% і 1,29%) та Словенії (2,12% і 1,23%); найнижчою – у Румунії (0,48% і 0,31%), Кіпрі (0,69% і 0,50%), Туреччині (0,76% і 0,65%) та Болгарії (0,77% і 0,54%).

У вищих та інших навчальних закладах працювало 73,8% спеціалістів вищої кваліфікації, у наукових та науково-технічних організаціях і установах, академіях, їхніх філіях, відділеннях та наукових центрах – 16,8%, у лікувальних закладах – 2,4%, в органах державної та місцевої влади – 2,3%. Кожний п'ятий фахівець вищої кваліфікації обіймав посаду керівника (як підприємств та організацій, так і виробничих й інших основних підрозділів), 329 докторів і кандидатів наук були законодавцями, вищими державними службовцями та вищими посадовими особами громадських і самоврядних організацій, у числі яких 99 народних депутатів України.

У кінцевому рахунку всі сектори мають працювати на бізнес, на підприємництво, поставляючи йому нові технічні ідеї та кадри, створюючи конвеєр процесу нововведень. Університети і держава мають бути не відірвані від процесу виробництва, а тісно з ним пов'язані, продаючи бізнесу свої наукові розробки, даючи заявки на технічні та інші ідеї. У свою чергу, бізнес має пропонувати різноманітні форми взаємовигідного співробітництва університетам та державі [2].

Можна відзначити, що ефективна модель взаємодії науки, підприємництва та держави як основа розвитку інноваційної складової національної економіки має включати такі напрями діяльності [1, с. 137]:

– з боку держави – реальне забезпечення автономії та фінансової незалежності університетів;

сприяння створенню відповідної матеріально-технічної бази ВНЗ; формування державного замовлення на спеціальності відповідно до дійсних потреб ринку праці та бізнес-середовища; заохочення (у вигляді пільг) бізнес-організацій до проведення спільних з університетами науково-дослідних робіт в пріоритетних сферах;

– з боку бізнесу – інформування держави та університетів щодо потреб ринку в кваліфікованих кадрах та стосовно перспективних напрямів діяльності; переорієнтація зі швидкого отримання прибутку на досягнення довгострокових результатів шляхом інноваційної діяльності; умови для чого має створити держава;

– з боку університетів – заснування технопарків, інноваційних фірм, венчурних фондів на базі університетів з метою проведення науково-дослідних робіт; зменшення бюрократичної складової у їхній діяльності, що суттєво ускладнює діалог ВНЗ із бізнесом; активне залучення експертів та представників бізнесу до освітнього процесу.

Обсяг фінансування наукової і науково-технічної діяльності в Україні за рахунок усіх джерел у 2015 р. становив 12223,16 млн грн, у тому числі за рахунок державного бюджету – 4254,49 млн грн. Частка коштів державного бюджету у загальному обсязі фінансування становила 34,8% (рис. 1).

У 2016 р. загальний обсяг витрат на виконання НДР власними силами організацій становив 11530,7 млн грн, у тому числі витрати на оплату праці – 5751,0 млн грн, інші поточні витрати – 5203,7 млн грн, капітальні витрати – 576,0 млн грн, з них витрати на придбання устаткування – 487,6 млн грн.

Питома вага загального обсягу витрат у ВВП становила 0,48%, у тому числі за рахунок коштів державного бюджету – 0,16%. За даними 2015 р., частка обсягу витрат на НДР у ВВП країн ЄС-28 у середньому становила 2,03%. Більшою за середню частка витрат на дослідження та роз-

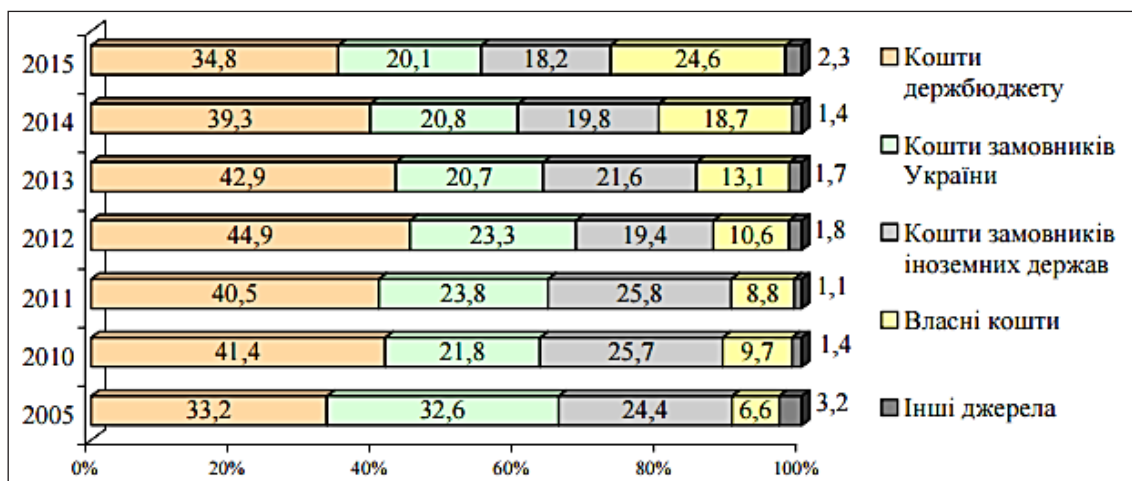

Рис. 1. Динаміка структури фінансування наукової і науково-технічної діяльності за джерелами, % [3]

робки була у Швеції – 3,26%, Австрії – 3,07%, Данії – 3,03%, Фінляндії – 2,90%, Німеччині – 2,87%, Бельгії – 2,45%, Франції – 2,23%; меншою – у Кіпрі, Румунії, Латвії та Мальті (від 0,46% до 0,77%).

У 2016 р. 19,3% загального обсягу витрат були спрямовані на виконання фундаментальних наукових досліджень, які на 91,7% профінансовано за рахунок коштів бюджету. Частка витрат на виконання прикладних наукових досліджень становила 22,2%, які на 49,5% фінансувалися за рахунок коштів бюджету та 31,2% – за рахунок коштів організацій підприємницького сектору. На виконання науково-технічних (експериментальних) розробок спрямовано 58,5% загального обсягу витрат, які на 37,4% профінансовані організаціями підприємницького сектору, 34,0% – іноземними фірмами та 13,5% – за рахунок власних коштів. Майже половина обсягу витрат, направлено на виконання фундаментальних наукових досліджень припадала на галузь природничих наук, майже чверть – технічних, 9,9% – сільськогосподарських. На виконання прикладних наукових досліджень спрямовано 44,9% витрат галузі технічних наук, 24,5% – природничих, 11,1% – сільськогосподарських. Більша частина (86,2%) витрат на виконання науково-технічних (експериментальних) розробок припадає на галузь технічних наук.

Таблиця 3

Прогнозований Урядом стан розвитку інноваційної інфраструктури України

Об'єкти інноваційної інфраструктури	Кількість
Наукові, навчальні центри	108
Інші інноваційні структури	61
Центри комерціалізації об'єктів права інтелектуальної власності	38
Навчальні науково-виробничі комплекси	34
Науково-впроваджувальні підприємства	27
Регіональні центри з інвестицій та розвитку	27
Центри інновацій та трансферу технологій	24
Інноваційні бізнес-інкубатори	23
Інноваційні центри	22
Підприємства системи НТІ	17
Технологічні парки	12
Інноваційно-технологічні кластери	10
Наукові парки	9
Національні контактні пункти Сьомої рамкової програми ЄС з досліджень та технологічного розвитку	8
Консультаційні центри з питань інноваційної діяльності	7
Громадські організації з питань інноваційної діяльності	7
Небанківські фінансово-кредитні установи	6
Індустріальний парк	1
Інвестиційний (інноваційний) венчурний фонд	1

Щоб проаналізувати існуючий стан розвитку мережі інноваційних структур, які можуть провадити інноваційну діяльність, встановлено перелік інноваційних структур, котрі внесено до державного реєстру згідно з [4], а також інноваційних структур, які внесено до числа елементів регіональної інноваційної інфраструктури [5]. На відміну від планів Уряду (див. табл. 3), за даними МОН України, на сьогодні в Україні функціонує 12 технологічних парків, 17 наукових парків, 28 інноваційних бізнес-інкубаторів, 26 інноваційних центрів, 23 інноваційно-технологічні кластери, 8 небанківських фінансово-кредитні установи, 9 центрів інновацій та трансферу технологій, 49 центрів комерціалізації об'єктів інтелектуальної власності, 29 контактних пунктів «програми Горизонт 2020», а також близько 40 інших структур, які працюють в інноваційній сфері.

Взаємодія науки, підприємництва та держави як основа розвитку інноваційної складової національної економіки визначається системою переваг, що їх у результаті взаємодії отримує кожен з інститутів [9, с. 120]:

1. Університет:

- збільшення інвестицій у фундаментальні та прикладні дослідження;
- створення науково-дослідних інститутів, лабораторій, технопарків, інкубаторів, оновлення матеріально-технічної бази, налагодження каналів для трансферу технологій у виробництво;
- створення на базі університету структурних підрозділів, які займаються підприємницькою діяльністю;
- збільшення автономності та фінансової незалежності;
- розширення можливостей у сфері наукових досліджень та працевлаштування студентів;
- отримання прав інтелектуальної власності та патентів на винаходи, комерціалізація знань;
- підвищення престижу університету та науки загалом.

2. Підприємницький сектор:

- зростання інноваційності виробництва, перетворення його на високотехнологічне;
- підвищення конкурентоспроможності на ринку завдяки використанню унікальних технологій;
- створення на базі підприємства структурних підрозділів, які займаються науковими дослідженнями;
- збільшення прибутку за рахунок збільшення доданої вартості;
- залучення висококваліфікованих кадрів;
- розширення функцій бізнесу, участь у створенні спільних венчурних фондів та в освітньому процесі вищих навчальних закладів;
- підвищення репутації, визнання, лояльності з боку держави та схвалення суспільством.

3. Держава:

– соціально-економічний розвиток регіонів, розбудова регіональних науково-технологічних центрів;
 – інтеграція до міжнародного наукового простору, налагодження міжнародної комерціалізації знань і трансфер технологій;
 – зростання конкурентоспроможності країни.

Для суспільства загалом такого роду кооперація несе значний економічний, науково-технічний і соціальний ефект, а інвестиції в людський та інтелектуальний капітал є найбільш ефективними в довгостроковій перспективі.

Взаємодія науки, підприємництва та держави є цілком доцільною для використання в умовах українського суспільства там, де існують потужні дослідницькі університети, інші типи ВНЗ, академічні й галузеві НДІ, промисловість, є скупчення індустріальних об'єктів і науково-виробничих комплексів. Важливою складовою цієї взаємодії є також підприємницькі дослідницькі ВНЗ. Необхідними чинниками ефективності взаємодії науки, підприємництва та держави є урядова (державна) підтримка і трансформаційні перетворення (реорганізація) університетів, інститутів, академій тощо у підприємницько-орієнтовані ВНЗ.

Висновки з проведеного дослідження. Взаємодія науки, підприємництва та держави як основа розвитку інноваційної складової національної економіки являє собою складний феномен, суть якого зводиться до необхідності встановлення діалогу між цими інститутами обумовлена розривом між реальним сектором економіки та освітньо-науковою сферою, невідповідністю якості кадрів сучасним потребам ринку праці, відсутністю інноваційно-дослідницької складової діяльності університетів, що негативно впливає на стан національної економіки.

Побудова конструктивного діалогу між державою, бізнесом та університетами можлива лише за умови узгодженості інтересів всіх сторін та зацікавленості у продуктивній і взаємовигідній співпраці. На державу покладається найбільша роль як на сторону, що має забезпечити необхідні умови партнерства як для університетів, так і бізнес-організацій, виробити систему мотивів і стимулів до здійснення науково-дослідних робіт, що в подальшому мають знайти відображення в розробках, діяльності компаній та інноваційному розвитку економіки країни на загал. У сучасних умовах становлення економіки знань саме університет виступає джерелом інновацій, що зумовлює необхідність надання йому більшої академічної та фінансової незалежності, а також свободи у виборі пріоритетних напрямів досліджень, стратегічної та операційної діяльності.

Тому для перспективного розвитку інноваційної складової національної економіки доцільно забезпечити цілеспрямовану взаємодію науки, підприємництва та держави. Лише в цьому випадку буде отримано потрібний для України результат, а її гро-

мадяни будуть задоволені і науковими досягненнями, і роботою бізнесу, і владою загалом.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Лапко О. Інноваційна діяльність в системі державного регулювання: монографія / О. Лапко. – К.: Вид-во Ін-ту економ. Прогнозування НАН України, 1999. – 254 с.
2. IX Международная конференция «Тройная спираль» [Электронный ресурс] / Концепция модели «Тройная спираль». – Режим доступа: <http://www.triplehelixconference.org/ru/the-triplehelix-concept.html>.
3. Наука та інновації в Україні [Електронний ресурс] // Режим доступу до: www.ukrstat.gov.ua.
4. Постанова Кабінету Міністрів України від 14 травня 2008 р., № 447 «Про затвердження Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури» на 2009-2013 роки». [Електронний ресурс]. – Доступний з <https://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=447-2008-%EF>.
5. Про затвердження Положення про Комісію з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів: постанова Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2003 р., № 1219 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 48. – С. 71. – Ст. 3199.
6. Про інноваційну діяльність: закон України від 04 липня 2002 р., № 40-IV // Відомості Верховної Ради. – 2003. – № 13. – Ст. 93.
7. Сергеев В. М. Становление государства и модели инновационного развития [Электронный ресурс] / В. М. Сергеев, Е. С. Алексеевкова. – Режим доступа: http://www.mgimo.ru/files/34545/doklad_politolog_1.doc.
8. Федулова Л. І. Інноваційна економіка / Л. Федулова. – К.: Либідь, 2006. – 480 с.
9. Etzkowitz H. The dynamics of innovation: from National Systems and «Me 2» to a Triple Helix of university – industry – government relations / H. Etzkowitz, L. Leydesdorff // Research Policy. – 2000. – № 29. – P. 109-123.

REFERENCES:

1. Lapko O. Innovatsiina diialnist v systemi derzhavnoho rehulivannia: monohrafiia / O. Lapko. – K.: Vyd-vo In-tu ekonom. Prohnozuvannia NAN Ukrainy, 1999. – 254 s.
2. IX Mezhdunarodnaya konferentsiya «Troynaya spiral'» [Elektronnyy resurs] / Kontseptsiya modeli «Troynaya spiral'». – Rezhim dostupa: <http://www.triplehelixconference.org/ru/the-triplehelix-concept.html>.
3. Nauka ta innovatsii v Ukraini [Elektronnyy resurs] // Rezhym dostupu do: www.ukrstat.gov.ua.
4. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 14 travnia 2008 r., № 447 «Pro zatverdzhennia Derzhavnoi tsilovoi ekonomichnoi prohramy «Stvorennia v Ukraini innovatsiinoi infrastrukturny» na 2009-2013 roky». [Elektronnyy resurs]. – Dostupnyi z <https://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=447-2008-%EF>.
5. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Komisiuu z orhanizatsii diialnosti tekhnolohichnykh parkiv ta

innovatsiinykh struktur inshykh typiv: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 6 serpnia 2003 r., № 1219 // Ofitsiyni visnyk Ukrainy. – 2006. – № 48. – S. 71. – St. 3199.

6. Pro innovatsiinu diialnist: zakon Ukrainy vid 04 Iynia 2002 r., № 40-IV // Vidomosti Verkhovnoi Rady. – 2003. – № 13. – St. 93.

7. Sergeev V. M. Stanovlenie gosudarstva i modeli innovatsionnogo razvitiya [Elektronnyy resurs] /

V. M. Sergeev, E. S. Alekseenkova. – Rezhim dostupa: http://www.mgimo.ru/files/34545/doklad_politolog_1.doc.

8. Fedulova L. I. Innovatsiina ekonomika / L. Fedulova. – K.: Lybid, 2006. – 480 s.

9. Etzkowitz H. The dynamics of innovation: from National Systems and «Me 2» to a Triple Helix of university – industry – government relations / H. Etzkowitz, L. Leydesdorff // Research Policy. – 2000. – № 29. – P. 109-123.

Zdir V.A.

Candidate of Economic Sciences,
Senior Lecturer at Department of Business Economics
Kyiv National University of Technologies and Design

Dernova I.A.

Candidate of Economic Sciences,
Senior Lecturer at Department of Finance and Financial
and Economic Security
Kyiv National University of Technologies and Design

THE INTERACTION OF SCIENCE, BUSINESS, AND GOVERNMENT AS THE BASIS FOR THE DEVELOPMENT OF THE NATIONAL ECONOMY INNOVATIVE COMPONENT

The article presents methodological and analytical generalizations of contemporary experience of institutional support for the synergic cooperation among government, universities, and businesses in the innovation process. The interaction of science, business, and the government is proved to be expedient for the development of the innovative component of the national economy in Ukrainian realities. The necessity of improving the existing innovation policy of Ukraine through the establishment and maintenance of mechanisms of collaboration between government, universities, and businesses is substantiated.

The purpose of the study is to justify the expediency, priorities, and results of the interaction of science, business, and government aimed at developing the national economy innovative component.

It is pointed out that the necessity of establishing a dialogue between government, business, and science is caused by the gap between the real sector of the economy and the educational and scientific sphere, the inadequacy of personnel quality with the current needs of the labour market, the lack of innovation and research component of university activities, which negatively affect the national economy.

Conditions for a constructive dialogue between government, business, and universities are highlighted, namely, the consistency of interests of all parties and the interest in productive and mutually beneficial cooperation. The role of the state is to provide the necessary conditions for the partnership for both universities and business organizations, to develop a system of motives and incentives for carrying out research work, which in the future should be reflected in developments, business activities, and innovative process of the country's economy.

The development prospects of the innovative component of the national economy through the provision of the purposeful interaction of science, business, and government are outlined. Only in this case the result desired for Ukraine will be obtained, and the citizens will be satisfied with scientific achievements, as well as business and government as a whole.